

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 31. vel. serpana 1888.

List 35.

Pridiga čast. g. Jož. Šiška pri sv. Florijanu sv. Ignacija dan 1888.

II.

(Konec.)

In danes? Moremo li tudi mi s tolikim neskaljenim veseljem praznovati god sv. Ignacija? Smo li tudi mi v onem srečnem položaji, da bi mogli reči, da se vse na bolje obrača? Predragi v Gospodu? današnji dan je za nas res dan veselja, ker vidimo ob godu sv. Ignacija nekaj njegovih ljubljenskih sinov zbranih v naši sreči ter se hvaležno spominjamo vseh dobrot, katere je zlasti naša škofija, pa tudi cela slovenska zemlja, ker tudi v Celovci, Gorici in Terstu so jezuitje jednako blagonosno delovali, v toliki obilnosti prejemala od družbe Jezusove in katere vživamo mi posredno še sedaj. A to sladko veselje naše ni brez grenkega pelina, brez bridkih spominov, če se ozremo natančneje na razmere, v katerih živimo. Kje je ona živa vera, ki se je tako žareče razplamtela za časa Tomaža Hrena? Kje so tisti zlati časi, ko so vsi podložni ljubljanske škofije brez izjeme zadovali svoji velikonočni dolžnosti? Kje so one šole, v katerih so se verli sinovi vernih katoliških starišev katoliško vzgojevali? Kje so šole, v katerih so očetje jezuitje vzgojevali jeklene značaje, može poštenjake, zveste Bogu in cesarju?

Ako si natančneje ogledamo današnje razmere, bomo se prepričali, da imajo mnogo sličnega z ono dōbo, ko so pri nas luteranci jeli trositi svoje zmote, in da imajo sila veliko nevarnega v sebi. Le kratek pogled in primera nam to dokaže.

Srečno smo si do sedaj Slovenci ohranili katoliško vero. Niso nas zaterli ljuti Mohamedani; naši očaki ohranili in ubranili so s svojo serčno kervjo pravo vero neskaljeno pred kervoločnimi Turčini; ni nam spačilo in zadušilo katoliške vere luteranstvo, za kar na veke tisočera hvala neumornemu delovanju svetega Ignacija in njegovih učencev; a uničiti nam žuga ta neprecenljivi zaklad dandanes brezverstvo, ki se tihotapsko, skrivno, skoraj nevedoma plazi tudi v našo slovensko domovino.

Srečni smo bili, dokler smo imeli verske sovražnike le med tujci, ki niso znali našega jezika, ker niso mogli našemu narodu vcepiti tujih, krivih, pogubnih, brezver-

skih načel. A žal! Kakor so se za časa luteranstva našli izdajalci med domačini — za zgled omenim naj le kanonika Primoža Trubarja, ki je postal protestant, ter trosil zmote med katoličani — tako vstajajo naši veri tudi dandanes med lastnimi nam rojaki smertni sovražniki, ki so se navzeli tujih brezverskih načel in je skušajo širiti med našim narodom, a zato mu hočejo vzeti, kar mu je najdražje in najsvetejše.

In kako skušajo to doseči! Naučili so se, skoraj se zdi, od luteranov. V lepem, blagoglasnem, domačem jeziku, ki je nam vsem drag, širijo spise, ponujajo strupeno berilo, katero naj bi polagoma izruvalo iz serc dobrih Slovencev terdno vkoreninjeno katoliško zavest, je odvernilo od življenja po veri, iztergalo iz serca globoko, Slovencu že skoraj prirojeno odkritoserčno spoštovanje, ljubezen in zaupanje do duhovščine: do papeža, škofov in mašnikov. — Prav tako delali so luterani. Po zgledu Lutrovem jeli so najprej ostudno sramotiti in obrekovati papeža, škofo in duhovnike. Nato preplavili so s krivoverškimi spisi, pisanimi v domačem jeziku, tudi naše dežele. Zlasti to se jim šteje dandanes v toliko zaslugo, a treba je pomniti, da jim še na mari ni bilo in na misel ni prišlo, da koristijo s tem našemu jeziku; to bil jim je edino le pripomoček, sredstvo, da so ložje in hitreje širili svojo krivo vero med narodom. — Tudi sedaj čutijo se apostoli neverg poklicane, po spisih svojih širiti brezverstvo. — A kako temu opmoči? Iste bolezni, isto zdravilo. Sv. Ignacij, naš najboljši kažipot in rešitelj v preteklosti, naj nam bode voditelj tudi v sedajnosti. In kaj je on storil? Izvil in iztergal je sovražniku orožje iz rok ter se sam z njim boril in branil. Svaril je pred slabimi spisi, priporočal dobre. Dobro je skušal sam pri sebi, kaj premore poštena knjiga; saj se je vsled branja dobrih knjig spreobrnil. Zato pisal je knjige sam. pisali so je tudi njegovi učenci. Nad 12.000 pisateljev šteje Jezusova družba. Zato predragi! pazimo tudi mi, kōga si za tovariša izberemo, kake knjige, kake časopise čitamo, ker prej ali slej navzamemo se tudi mi njihovega duha. Slabe knjige, slabi časopisi storē več hudega, nego hudobni, brezvestni tovariši. Koliko se jih je že vsled čitanja slabih spisov večno pogubilo. Segajmo torej po dobrih spisih in varujmo se slabih!

Da so luterani tem laglje širili svoje zmote med našim narodom, ustanavljali so dalje šole, po katerih so vlivali strup krivoverstva že v rahla, mladostna serca

Isto delajo verski nasprotniki dandanes. — „Ko so ljudje spali, prišel je sovražnik, ter je vsejal ljulike med pšenico.“ — Da, ko so katoliški narodi avstrijski spali pri volitvah ter niso pomislili, kakšne može da pošiljajo mesto sebe v državni zbor, izvolili so si žalibog tu in tam ali za verske stvari brezbrizne ali sploh brezverske (brezkonfesijske) in že za to katoliški veri in cerkvi nasprotne može, bolj ali manj skrite ali očitne prijatelje framaonstva itd.; in primeroma le malo jih naha jamo takih med njimi, ki bi se iz verskega prepričanja in stališča odločno potezali za zahteve in potrebe katoliške cerkve. In taki brezverski možje, poslani v državni zbor od vernih narodov, delali so zoper vero svojih volilcev; vkrojili so nam o svojem času znane šolske postave, kojih podlaga prezira načelno vsako veroizpovedanje. In se nikakor ne slaga s katoliško cerkvijo. Brezverske (brezkonfesijske) šole pri skozi in skozi vernih narodih! Šole, v katerih morejo biti celo judje učitelji otrokom katoliških starišev!

Zato sv. Oče v svoji okrožnici o družbi framaonski svaré pred takimi šolami; zato so avstrijski nadškofje in škofje, zbrani l. 1885 na Dunaji, videč veliko nevarnost naših brezverskih šol, tako glasno opomnili verne, naj delajo za verske šole. „Naša dolžnost je,“ pravijo, „delovati na to, da se naše šole zopet pokristijanijo in ne smemo odnehati, dokler ne dosežemo tega namena.“ To, kar nam sv. Oče in škofje dandanes priporočajo, to storil je v polni meri sv. Ignacij. Ustanavljal je šole, odgojevališča, gimnazije, visoke šole. In take šole imeli so oo. jezuitje skoraj blizo 200 let tudi v našem mestu. Kolika sreča in kolik blagoslov bile so te šole za našo deželo! — Dolgo še potem, ko že jezuitov ni bilo več med nami, zdihovali so Ljubljancje za onimi izverstnimi učitelji.

Učimo se od sv. Ignacija, iz preteklosti i mi. Slušajmo glas svojih višjih pastirjev, ter borimo se za verske šole. Vtisnimo si globoko v spomin besede slavno vladajočega sv. Očeta Leona XIII.: „Boj za šolo je za kerščanstvo boj na življenje in smert, v tem boji hočemo zmagati ali pa boreč se poginiti!“ Da, predragi, boriti se hočemo po vzoru svojega apostola sv. Ignacija. On je zmagal po izverstnih šolah, zmagati hočemo tudi mi in zmagali bodemo le tedaj, ako si priborimo dobre verske šole.

Živ dokaz, kaj storé dobre verske šole, nam je naš Tomaž Hren. Stariši njegovi bili so zagrizeni krivoverci, ki svojega sina gotovo niso katoliško vzgojevali. A prišel je v šole jezuitov, postal je najmočnejši steber katoliške vere in naš apostol. Naj opozorim pri tej priliki na posebno vesel spomin. V kratkem, 20. septembra tega leta, poteče tristo*) let, ko je mladi 28letni Tomaž Hren doveršil svoje šole pri jezuitih ter je bil v mašnika posvečen. Veliko zaupanje so stavili vanj, ker, še predno je bil v mašnika posvečen, bil je že imenovan za kanonika ljubljanske stolne cerkve namesto sramotno odpadlega kanonika Primoža Trubarja, ki se je poluteranil. Kot mlad čverst vojščak Kristusov pridigoval je z veliko gorečnostjo. Krepko je branil in učil pravo vero, a odvrčal je zmotene in odpadle od krive vere, dokler ni s pomočjo jezuitov zmagal ter pripeljal cele škofije v naročje sv. katoliške cerkve. Ime tega slavnega moža, največjega našega dobrotnika, ostane neumerljivo in neizbrisno v spominu našega naroda, kakor tudi upamo, da je zapisano v knjigi življenja, ter da je po besedah Slomškovih „velik imenovan v nebeškem kraljestvu.“**) In za tega našega pervaka zahvaliti se imamo Ignacijevem sinovom.

Tudi mi smo letos obhajali 25obletnico mašniškega posvečevanja našega premil. g. knezoškofa Jakoba, ki so si tudi pri oo. jezuitih v Rimu, na oni visoki šoli, katero je sv. Ignacij ustanovil, pridobili globoke učenosti in terdnega verskega prepričanja. Torej se imamo tudi mi za svojega škofa zahvaliti oo. jezuitom in ko bi jih vprašali, kaj so si ondi pridobili, bi gotovo radi priznali s slavnim Hrenom, da se iznajo veliko ali vse zahvaliti jezuitom. Še danes spominjajo se prevzvišeni vladika z največjim veseljem onih šestih let, katere so preživeli na oni visoki šoli jezuitov, ter povdarjajo, da so bila ona leta najsrečnejša celega njihovega življenja. — Ondi imeli so priliko spoznavati, koliko dobrega da stori družba Jezusova tudi danes; ondi naučili so se jezuite čislati, zato so je s tolikim veseljem poklicali tudi v svojo škofijo.

Naše duševno oko ozira se pa danes hvaležno tudi na vse tiste, ki so nam pomagali ohraniti najdražji biser sv. vere. In kako bi je mogli pozabiti, saj letošnje leto prevladujeta dva prevesela spomina. Novega leta dan vzradostil se je cel katoliški svet, ker obhajal je prelep praznik, zlato mašo sv. Očeta Leona XIII. — In v jeseni praznovali bodemo zopet veselo štiri-deseto obletnico, odkar Nj. Veličanstvo, naš preljubljeni cesar Franc Josip I. tako modro in po očetovsko vlada naše cesarstvo. — In glejte, preljubi, sv. Oče in presvetli cesar sta zastopnika dveh oblastij, ki ste pomagali svoj čas sv. Ignaciju in njegovim učencem, da so nam mogli ohraniti dar sv. vere. Rim nam je poslal jezuite in sprednik naše cesarske rodovine nadvojvoda in kasneji cesar Ferdinand II. poklical je l. 1596 jezuite v Ljubljano in on nam je v soglasji z Rimom izbral Tomaža Hrena za škofa. In ta cesar Ferdinand bil je učenec sinov sv. Ignacija, učenec jezuitov, v njihovih šolah vzgojen. Od tod njegovo terdno, neomahljivo versko prepričanje, izraženo v besedah, katere je pisal grajščakom l. 1699 ko pravi: „da je za katoliško vero vedno pripravljen kri svojo preliti.“*)

Minola so tri stoletja, a še se pretaka ista plemenita kri po žilah naše cesarske rodovine, in isto katoliško prepričanje prešinja našo cesarsko hišo in zlasti prevzvišenega našega vladarja in zares „apostolskega“ cesarja Franca Josipa I., ki se povsod kaže zvestega sina sv. cerkve. Nov dokaz te moje terditve je današnji praznik, ker je cesar milostno dovolil jezuitom naseliti se med nami. Da, Rim in naša cesarska hiša so nam s pomočjo sv. Ignacija ohranili pravo sv. vero. Zato gre naša hvaležnost za Bogom, sv. Ignacijem in Tomažem Hrenom papežem in habsburškim vladarjem. Sv. Očeta in presvetlega cesarja, teh dveh stebrov oklepajmo se vedno terdneje in tesneje; ni je sile, ki bi nam mogla iztergati iz serca ljubezen in zvestobo do rimske stolice in naše vladarske hiše!

Ti veseli, hvaležni spomini, predragi, vzkipevajo današnji veseli praznik v naših srcih. Povod dali so nam sinovi sv. Ignacija, katere moremo čez toliko časa zopet pozdraviti v svoji sredi. Zopet prihajajo k nam v imenu Gospodovem in mi je pozdravljamo z besedami sv. Pavla: „Kako ljubeznjive so noge teh, kateri oznanujejo mir, kateri oznanujejo dobro.“ Zares, kako vesel, prijeten, ljubeznjiv je prihod teh, ki oznanujejo evangelije in njegovo dobro, veselo sporočilo, namreč: mir z Bogom, milost, pravičnost in zveličanje! Častiti očetje, ki so sedaj v naši sredi, so narodu našemu že več ali manj znani, saj delujejo že nekaj časa v mestu in na deželi, in že prej, ko so bili kratek čas v Repnjah, imeli so po Slovenskem mnogo misijonov.

*) Knezo-škofijski arhiv graški. (Ordin. knjiga)

**) Jezičnik XXI. leto str. 25; (Drobt. VI, 111—118.)

*) Valvasor, VII., 465. stran.

Kolikim nepokojnim povernili so pri tem sv. poslanstvu pravi mir vesti v njihova serca! Vsi ti blagrujejo vsikdar njihov prihod in se rosnim očesom, s solzami hvaležnosti od njih poslavljajo. Kdor vé, kaj je mir našemu sercu, ta vé tudi ceniti delovanje čč. oo. jezuitov, ki ne iščejo pri nas družega, nego širiti slavo Božjo in delovati za zveličanje naših duš.

Ko so bili jezuitje l. 1773 prisiljeni zapustiti svoj red, morali so zapustiti tudi divje rodove po Aziji, Afriki in Ameriki, med katerimi so sv. vero oznanjevali. Ti siromaki ostali so po njihovem odhodu brez duhovnikov in vendar pripovedujejo novi misijonarji, ki sedaj k njim prihajajo, da se njihovi potomci še vedno štejejo med kristijane, in da skušajo vkljub svoji nevednosti izverševati katoliške obrede. Do današnjega dné, tedaj še čez sto let imajo divjaki v čislih svoje nekdanje učitelje, vsi govore z globokim spoštovanjem o dobrih očetih jezuitih, in kjer se dandaes zopet k njim vernejo, je z velikim veseljem sprejmó. — Tudi nam so sinovi sv. Ignacija luč sv. vere, ki nam je bila že skoraj ugasnila, vpihali in razplamtali k novemu žaru, drugič smo prejeli dar sv. vere od dobrih očetov jezuitov; a bili smo srečnejši kot oni divji rodovi, ter smo tudi po njihovem odhodu vsled marljivega delovanja vestne svoje duhovščine, a brez lastne zasluge, ta dar tudi ohranili. Kako bi se torej ne radovalo naše serce, ko vidimo svoje nekdanje apostole, ko čujemo zopet svoje blagovestnike, oo. Jezusove družbe, ko slavimo god njihovega ustanovitelja? Ne! velik prijatelj Božji, sveti Ignacij! Tvoja slava ne smé nikdar več utihniti med Slovenci! Sprejmi danes našo najiskrenejšo tisočerno zahvalo za vse dobrote, katere si skazal nam Slovincem sploh in posebej še naši škofiji po svoji družbi, zlasti za najdragocenejši dar ohranjenja svete vere. Tvoji sinovi privedli so nas do spoznanja, da ni imena, v katerem bi mogli zveličani biti, nego v imenu Jezusovem, kateremu so sami večno zvestobo obljubili. Dokler se bode slavilo in častilo presveto ime Jezusovo med Slovenci — in to naj se godi, dokler se bode glasil mili jezik slovenski po naših pokrajinah — naj tudi nikdar ne preneha pred svetlim Božjim prestolom tvoja mogočna priprošnja za nas verne Slovence, tvoje sinove! Bodi nam i v bodoče naš zvest zaščitnik, vzornik, voditelj, kazipot, apostol v sedanjih viharnih časih! Prosi nebeškega blagoslova tudi svoji in naši mali družbi čč. oo. jezuitov, naj raste, naj cveté, naj rodi obilno sadú v naši sredi v blagor našemu narodu in vse v večjo slavo Božjo!

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

(Dalje.)

XXI. Don - Boskova molitev.

c) Brezverní doktor.

Neki sloveč zdravnik oglasil se je pri Bosku, želeč, da bi ž njim govoril.

— „Slišal sem, da vi vsako bolezen ozdravite.“

— „Jaz? — Vas ne razumem — kaj mislite!“

— „Zagotavljalo se mi je, da je to gola resnica.

Celo osebe so mi naznanili, katere ste vi ozdravili, in bolezní, katere so ti bolniki imeli.“

— „Dá, res je, da prihajajo semkaj ljudje, in se priporočajo priprošnji M. Božje. Bilo jih je tudi več ozdravljenih. Ali jaz v tem nimam nič opraviti, prav nič ne; bolniki le opravljali so devetdnevnicé Mariji na čast, in so bili uslišani.“

— „Pa naj tedaj Marija še meni pomaga, pa bom verjel, da je res mogoče, da se zgodi čudež.“

— „Dovolite, gospod, kakošno bolezen pa imate?“

— „Božjast! Tako silno me napada, da se sam ne derznem nikamor stopiti. Poskusil sem vse, kar sem vedel in znal, kar so mi drugi svetovali. Vse zastonj. Iz obupnosti iščem zdravja tam, kjer so ga že tudi drugi iskali.“

— „Če je temu tako, potem morate storiti, kar drugi storé. Pokleknite, bova molila. Izpovejte se in očistite svoje serce, da prejmete sv. obhajilo — potem bo Devica Marija tudi vam pomagala.“

— „Gospod, zahtevajte kaj družega! Tega ne morem!“

— „Zakaj ne?“

— „Tako hliniti se nikakor ne morem, na noben način ne morem. Čemu moliti? — in na Boga . . na Mater Božjo in vse vaše čudeže tudi nič ne verujem.“

— Bosko za prvi trenotek osupne. Zdelo se mu je, da je brez orožja. Ali sv. Duh navdihne mu kmalu tako goreče in iskrene in prepričevalne besede, da se je moral zdravnik udati. Pokleknil je in se prekrizal.

— „Čudno — pravi — da nisem še križa pozabil. Štirideset let ga nisem naredil.“

Izpovedal se je z veliko spokornostjo. Kesal se je svojega grešnega življenja — bil je spreobrnjen. Takoj je občutil notranji mir, ki se mu je vselil v serce, ko se je zopet spravil z Bogom.

Pa tudi božjast ga ni več napadala. Odsihdob klečal je ta brezverní doktor večkrat v cerkvi Marije, pomočnice kristjanov. Zahvaljeval se je, da je po Marijini milosti ozdravel na telesu, in ozdravel na — duši.

d) Zlata zapestnica.

Praznuje se ravno god Marije pomočnice, v dan 24. maja 1878. V oratorij pride mlad častnik, v elegantni opravi. Obraz mu je bled, glas zamolkel.

— „Častiti gospod — nagovori Boska — moja gospa je že več mesecev bolna, nevarno bolna; vsak čas pričakujemo, da izdihne. Kar mrz me pretresa, če pomislim, da bi se moral ločiti od nje. O, Bog ne bo kaj takega zahteval. Častiti gospod! prosim vas, lepo prosim — molite za njo, prosite, da bi Bog ohranil življenje moji ženi!“

Don-Bosko tolaži mladega moža, da ne obupa. Oserčuje ga, kolikor more. Videč, da je vojaški dostojanstvenik tako ginjen in potert, porabi to priliko. Reče mu, da poklekne. Skupno sta molila k Materi Božji, da bi sprosila zdravje častnikovi ženi.

Častnik odide. Ali že čez eno uro je zopet v oratoriji.

— „Jaz moram z Boskom govoriti,“ rekel je ves zasopljén.

— „Ni mogoče — glasil se je odgovor — ravno zdaj predseduje nekemu dobrodelnemu društvu, ki danes zboruje. Zdaj ga ne smemo klicati.“

— „Povejte mu moje ime, in recite, da želim ž njim govoriti.“

Tako iskreni želji se Bosko ni mogel ustavljati, zapustil je zbornico.

Častnik mu radosten priteče naproti: „Čudež! čudež! Moja žena, ki je bila čisto na konci, je popolnoma zdrava. Ko sem bil z doma, polegla so se vse bolečine. Čutila je, da se ji moči vračajo. Vstala je in se napravila, da mi je prišla naproti, ko sem se povernil. Le kako se hočeva Bogu zahvaliti!?“

To izgovorivši, potegne iz žepa zlato zapestnico in jo da Bosku.

— „To zapestnico sem poklonil ženi na predvečer svoje poroke; skupno sva zdaj sklenila, da jo dava Mariji, da ji skaževa vsaj nekoliko hvaležnosti.“

Bosko vzame zapestnico in se poverne k zborovanju. Prišedši v zbornico pokaže zapestnico vsem navzočim, rekoč: „Glejte, ravno kar sem prejel to darilo, v zahvalo, ker je Marija tako nepričakovano zopet nekemu izprosila zdravje. Njeno ime bodi čiščenje!“

c) Iz postelje — na sprehod.

Bilo je 16 novembra l. 1866. Cerkev Marijina se je tedaj ravno dozidavala. Še tisti večer je imel Bosko glavnemu podjetniku plačati 4000 frank. A blagajnica Boskova je bila izpraznjena do čistega.

Od ranega jutra so Don Rua, hišni prefekt, in še nekateri njegovih tovarišev, hodili po mestu, da bi nabrali dotično svoto za cerkev. Pa ta dan niso imeli sreče. Okoli najdaljših ure je bilo vse, kar so imeli, k večjemu 1000 frankov. Vkljub vsi marljivosti niso mogli več dobiti.

Nekako slabe volje so prišli domov. Ko so boječi naznanili Bosku, koliko so nabrali in da več niso mogli, se Bosko hudomušno zasmeja: „Že vidim, da morsm po kosilu sam na beračijo!“ — Ob eni vzame palico in odide zaupaje na pomoč Božjo.

To so bili mučni trenotki. Sam ni vedel, kam bi se obrnil. Pot ga zanese v obližje „Posta nuova.“ Ravno premišljuje, kje bi se dalo najlažje kaj opraviti, ko ga iznenadi nek strežaj v lepi livreji, ki naravnost predenj stopi in ga vpraša: „Častiti gospod, mi je morda čast, govoriti z Don Boskom?“

— „Dá — odgovori Bosko — Vam morem s ščim postreči?“

— „Moj gospod poslal me je k vam, proseč vas, da takoj pridite k njemu.“

— „Kje stanuje vaš gospod — je daleč od tukaj?“

— „Ne. Berž tamkaj-le. Vidite ono veliko hišo na konci ulice? Tam stanuje.“

— „Ono poslopje? Je ona hiša njegova?“

— „Njegova, častiti gospod! Moj gospod je bogat — ta bi še utegnil kaj za vašo cerkev storiti!“

Bosko se napoti v hišo. Strežaj ga pelje v krasno sobano. Na postelji tu leži gospod srednje starosti. Silno se oveseli, ko ugleda Boska. „Ste vendar prišli — pravi — hvala Bogu! Vi mi morate pomagati, vi morate moliti za-me — vi me morate ozdraviti!“ —

— „Gospod, ste že dolgo bolni?“

— „Že tri leta sem zmeraj na postelji. Nobenega uda ne morem premakniti. Zdravniki si ne vedo svetovati. Storite, kar morete, in z veseljem hočem kaj dati za vašo cerkev.“

— „Nó — dobro! kako to prav pride!“ berž poprime Bosko za besedo. „Ravno zdaj potrebujemo 3000 frankov, katere moramo še danes plačati.“

— „Tri tisoč frankov? — kam pa mislite? Če bi rekli — par sto — to bi se še naredilo — ali tri tisoč?“ —

— „Dobro! Pa pustimo to stvar! Ne govorimo več od tega!“ In Bosko se prav flegmatično vsede v naslonjač, kateri so mu ponudili in začne govoriti o politiki.

— „Moj Bog! gospod, kaj se jaz brigam za to dolgočasno politiko! Prosil sem zato, da ste sem prišli, da bi se pogovorila o moji bolezní.“

— „To je vse prav, pa če vam hočem pomagati, pa nečete nič slišati o tem!“

— „Pa pomislite vendar — tri tisoč frankov!“

— „O prosim! Saj mi je vse eno! Nikakor ne zahtevam tega.“ In Bosko govori, kakošna sapa je zunaj, in kakošnega vremena smemo pričakovati.

— „Pa zopet to vreme! kaj mi je vreme mari? Ven tako ne morem. — Mislite si vendar, kaj bi vi počeli, če bi bili taki, kakor sem jaz. Pomagajte mi! Na konci leta se bom že vas spomnil.“

— „Na konci leta! Ali — ali mi potrebujemo denar še danes, še nočoj!“

— „Danes zvečer? — Ni mogoče — pravi bolnik — toliko denarja še nimam doma; poslati bi moral k bankirju ponj, in to so zopet sitnosti.“

— „In zakaj bi sami ne šli po denar?“

— „Vi se norčujete iz mene? Saj vam povem, da že tri leta nisem bil iz postelje. Ta je prazna! Je nemogoče!“

— „Zakaj nemogoče? Bogu in Materi Božji ni nič nemogoče!“

To izgovorivši vstane in skliče vso domačo družino. Bilo je vseh skupaj blizu 30 oseb. Ukaže jim, da pokleknejo. Skupno zdaj molijo v čast sv. R. Telesu in k naši lj. Gospej, pomočnici kristjanov. Potem reče, naj prinesó oblačila za gospoda.

— „Oblačila!“ se začudi strežaj; „milostljivi gospod že nima več nobene obleke, ker že tri leta ni vstal iz postelje!“

— Bolnik se s silo skloni na postelji in nejevoljen reče: „Storite, kar vam Don-Bosko zapoveduje!“

V tem trenotku stopi zdravnik v sobo. Sterm gleda, kaj se godi. Vpraša jih, ali se njim meša ka-li, in zahteva, da naj ne bodo tako neumni.

Toda za zdravnika se nihče ne meni. Oblačila so kmalu pripravljena. Bolnik — ves oživiljen in prenovljen — se urno obleče in poskusi hoditi. Krepko stopa gori in doli po sobi.

Vsa družina je stermela nad dogodkom. Gospodar veli napreči konje. Okrepča se nekoliko z jedjo in sam se pelje v banko po denarje, od veselja ponavlja vedno besede: „Jaz sem zdrav! — Jaz sem zdrav!“

Čez nekaj časa se poverne z denarjem nazaj.

Ko je Bosko prejel v roke 3000 frankov, je smehljaje se rekel: „Vi, gospod, ste šli po denar v banko — in Marija je prišla po vas v posteljo!“

Razume se, da je bil ta mož v prihodnje hvaležen otrok Marijin. Tudi cerkev N. lj. Gospé ni takrat dobila zadnjega darú od njega.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Gospod dr. Jožef Poklukar, deželni in državni poslanec itd., je postal deželni glavar za Kranjsko. Slava!!!

Iz Ljubljane. Kitajski škof preč. g. Evzebij Semprini, vikarij apostolski v Hu-Nan-u, škof Tiberijopolski, se je te dni mudil v Ljubljani. Domá je iz mesta Komo, na Laškem, in že 32 lét misijonari na Kitajskem. Star je 64 lét, in je iz frančiškanskega reda. V njegovi provinciji je 11 milijonov prebivalcev, se vé, po večem poganov, ki po ondotni šegi otroke izpostavljajo ter zametujejo; katoliški misijonarji pa jih rešujejo in kerščujejo. Tako jih rešijo na tisuče čez leto ter jih odgojajo, kateri od terpinčenja in oslabljenja ne umerjó. Čutiti pa je vendar, da se vera in z njo olika širi, ker monsign. Semprini ima tudi svoje duhovsko

semenišče; pri zadnjem posvečevanju n. pr. je posvetil 6 domačinov za duhovne.

Tako se veliko dobrega zgodi, pa še več bi se jih pridobilo in rešilo, ako bi bilo več pomočkov. Zato je milgsp. Evzebij hodil po Evropi, da bi pridobil pomočkov za zelo obširni in težavni svoj misijon. Zdaj pa se vrača že nazaj v svoj misijon. Bog mu daj srečen pot in obilno sadú v težavnem misijonu. Terden je videti še kakor mladeneč in nadjati se mu je dolzega življenja, ako se ne dogodi kaj nepričakovanega.

Procesije k sv. Roku v Dravljah, v torek 21. avg., katero smo omenili v predzadnji Danici, se je vdeležilo toliko ljudstva, da ne pomnijo kmalo tako velike procesije. Romarjev je bilo iz vseh ljubljanskih fará in iz različnih stanov.

Bili so v roketu čč. gg.: mestni župnik Jan. Rozman; župnik Tomažič z ljubljanskega grada, in oo. frančiškana: P. Benjamin in P. Ignacij. V Dravljah je prišel naproti gosp. duhovni pomočnik iz Št. Vida.

Med potjo je priterkavanje z zvonovi v Šiški pozdravljalo memogredočo procesijo.

Cerkev sv. Roka je bila natlačeno polna in mnogo romarjev je moralo biti zunaj cerkve.

Gosp. Rozman so imeli majhen ogovor o življenji spoznavalca sv. Roka kot mogočnega pomočnika v kužnih boleznih, potem pa sv. mašo z blagoslovoma in med azistenco. Bilo je 5 svetih maš.

Veseli so Ljubljančanje, da je ta procesija k sv. Roku zopet oživela, ter upamo, da se v prihodnje nobeno leto ne bo več opustila; kakor je bilo od g. župnika pri govoru omenjeno, bode drugo leto pri tej priliki pridiga, ako Bog dá življenje in zdravje.

Gljnljivo je bilo viditi tolikanj pobožnega ljudstva, mnogo gosposkih ljudi z molkom v rokah, slišati moliti rožni venec, prepevanje svetih pesem, litanij, ter hvaliti Boga, kateri je čudovit v svojih svetnikih, in se priporočati sv. Roku, da bi bilo ljudstvo obvarovano po njegovih priprošnji kužnih in neznanih boleznih.

Pri kužnih boleznih preteklih let in slednjič poslednjo zimo, ko so kozé hudo razsajale, smo se prepričali, da ta bolezen ni prizanesla ne stanu, ne spolu, ne starosti. Tudi taki so zbolevali za kozami, ki so se jih z vso skerbjo varovali in tudi imeli vse sredstva k varstvu. S tim se ne reče, da bi se časnih pomočkov ne bilo treba poprijemati; temveč le, da Bog je gospodar veseljstva. On ima zdravje in bolezen v svoji vsemogočni roki, nanj moramo pred vsim zaupati.

V 90. psalmu Bog po kraljevem preroku pobožnim v njega zaupajočim obeta tudi sledeče: „Padlo jih bode tisuč na tvoji strani in deset tisuč na tvoji desnici; k tebi se pa ne bo bližalo (ti boš otet); ne bodeš se bal pušice, ne napadov hudobnega duha; nesreča se tvoji hiši ne bo bližala; dolgo življenje mu hočem dati in mu skazati moje zveličanje. —

Procesije so pa tudi zaslužna dobra dela; po njih očitno pričamo, da smo verni katoliški kristjani, ne le po kerstnih bukvah, ampak tudi v djanji.

Ne sramujmo se tedaj očitnega spoznanja sv. vere; to spoznanje kaže se najbolje pri procesijah. Naši pradedi, tudi iz višjih in olikanih stanov, se niso sramovali kat. vero spoznavati, kazali so očitno, da stavijo vse upanje v Boga, v priprošujo prečiste Device in Matere Božje in svetnikov Božjih. — Ali ni tega očitno dokaz, da je ljubljanski mestni zastop pred blizo 200 leti v seji enoglasno sklenil napraviti podobo žalostne Matere Božje in jo postaviti v votlino stolne cerkve v Ljubljani; — da so kranjski stanovi veličastno znamenje Matere Božje čistega spočetja, akoravno takrat čisto spočetje ni bilo še kot verska resnica razglašeno; —

da so ljubljanski meščani postavili lepo znamenje presv. Trojice in kronanje Device Marije pred ljubljansko bolnišnico v zahvalo, da je bilo mesto oteto takrat razsajoče kuge, kakor se bere v napisu na znamenji. — In koliko cerkvá, kapel in znamenj so postavili v ta namen po mestih in po deželi!

Gotovo so mnogi letošnjih romarjev k sv. Roku na tihem obljubili, tudi prihodnja leta vdeležiti se teh procesij. Prav je tako — dušni in telesni blagri ne bodo zastali. Če Gospod ne zida hiše, zastoj se trudijo, kateri jo zidajo, in če Gospod ne varuje mesta, zastoj čuje, kateri ga varuje. P. . . . r.

Iz Breznice. Zgubili smo zelo ljubljenega mladenciča, Val. Pogačnika, ki je vreden, da se mu majhen spominček postavi v „Danici,“ ker služil je kot cerkovnik pri pokojnem g. župniku J. Kramarju štiri leta in nadalje pri sedanjem preč. g. župniku V. Majerju, in pridobil si je s svojimi lepimi lastnostmi obéh polno zadovoljnost. Nekoč se je hudo prehladil in to mu je zaredilo v udih červa bolezní, ki ga je poslednjič končala.

Ležal, ali prav za prav sedel je na postelji, ker zaradi hudih oteklin in silnega terganja po nogah ni mogel ležati — osem tednov, in prestal neznane mučne bolečine, ki jih je voljno terpel. Previden s svetimi zakramenti, izdihnil je blago dušo 23. t. m. Zbralo se je 25. avg. k pogrebu premnogo ljudstva, ker vse ga je spoštovalo, da mu skaže še zadnjo ljubav. Žalost je bila občna po blagem mladenču Valentinu. Naj v miru počiva!

Iz Ribniške doline. Dolenjcem dobro znana in mnogoobiskovana božja pot je zraven podružnice sv. Frančiška, Nova Štifta, v enem naj lepših krajev, blizo Ribnice na Dolenjskem. Č. g. Karol Klinar že več lét s hvale vredno skerblijvostjo dela za lepoto in častiljivost te božje poti; tudi letos je ta cerkev pridobila novo lepoto, to je nov križev pot, ki ga je pod njegovim vodstvom napravila cerkvi neka dobrotnica ter darovala v ta namen 1200 glđ., kar ji Bog plačaj z vso obilnostjo. Naslikal je podobe zares lepo in umetno po Furihovich podobah domači slikar g. Ljudovik Grilec iz Idrije; okvire je naredil g. Roming in zlatil g. Vilicer, obá v Ljubljani. Vse je zveršeno po spodobni ceni.

Prelepa slovesnost blagoslovljevanja in postavljanja križevega pota je bila preteklo nedeljo, 14. po Binkoštih. Prečast. P. provincijal Evtahij Ozimek so zjutraj ob 9ih med azistencijo prečast. gosp. kanonika in dekana M. Skubica, kan. J., č. g. župnika Voglarja in domačega čast. g. duhovnega pastirja pričéli zadevne opravila ter so blagoslovili križe s podobami. Potem so v priserčnem cerkvenem govoru premnogim zbranim vernikom pojasnovali odpustke in veliko korist križevega pota in poslednjič omenili, da še enega kinča potrebuje ta lepa božja pot, namreč orgelj, katerih nima krasna cerkev. Zidana je cerkev v podobo „rotonde“ in prav lepo vravnana. Opomniti moram, da izmed peterih altarjev je podobar g. Jereb iz Novega mesta že pred kakimi deset ali več leti prezlatil tri, ki pa so še tako lepo svitli, kakor bi se bilo to še le včeraj zgodilo. Slednjič je še kan. J. imel veliko sv. mašo z azistenco. Ljudstvo je bilo zelo razveseljeno s častiljivimi opravili in obnašalo se je prav spodbudno. Bog daj obilnega sadú obiskovalcem križevega pota.

Z nove Štifta je prelep razgled doli čez Ribniško ravnino med Malo in Veliko goro in sicer daleč doli čez Ribnico proti Kočevju. Ljudstvo po teh krajih je zbujeno in prav priljudno. Posebno hvale vredno je bilo videti v nedeljo proti večeru, ko je skoro pred

vsako hišo cela družina sedela, vsaka pred svojo hišo, in so tako res uživali nedeljski pokoj po zeleni trati, ne da bi pohajali od hiše do hiše v družčinah, ali pa v kerčme, na razuzdane plese itd., kakor imajo po nekaterih krajih graje vredno navado. (Konec na sl.)

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) Arezzo je veliko mesto, stoječe ob in na okroglem griču. Daleč na okolo je lepa, okrogla ravnica, obrobljena z gorami. Cesta vodi po ozki, vzvišeni dolini in v nekotnih trenutkih se pride v drugo dolino, lično, ki ima podobo polmesca, in je široka 1—2 ur, dolga do perudžiskega jezera in z njim vred dalje, vse skup do dveh dni hodá. Cesta vodi na podnožju srednje-visokih gorá, ki so do sredine visokosti obraščene z oljkovim drevjem, vinska terta se verati od drevesa do drevesa v drevoredih. Tam, kjer je bila prejšnja terta po bolezni, tertni uši, ukončana, so posebno v verstah nasajene ameriške požlahtnjene terte, s črnim grozdjem; druga k drugi so upognjene. To napravlja prijetno mejo v podobi obokanih mostičev. 5—10 metrov so redí vsak-sebi vsporedene, vmes pa njive in gredice s poljskimi sadeži. Po gričih in v dolini je kakor lepi vert; cesta vodi po vzvišenem podnožju hribov, kakor po umetnih vertovih. Proti noči bila sva v župnijski cerkvi sv. Martina pri sv. rož. vencu, litanijah in blagoslovu z Najsvetejšim. Vse ženske, seljačke, imele so pihalnike, in tako so dipljale z njimi, da mi je veter lase vihal v cerkvi; pa tudi, kter možki je imel tako veliko pisano perutnico, ko se je navetral, potem pa drugemu podál. Vendar molili so vsi prav serčno in glasno, da je veselje; peli so vsi prav lepo. No, teh veternc jim ni zameriti, ker je v Italiji, osobito srednji in dolnji, velika vročina in soper; vendar ne dremlejo v cerkvi tako, kakor pri nas. Treba bi bilo pri nas v cerkvi služabnika, da bi imel veliko veternico in bi dremavce tako pihal, da bi ne mogli spančkati v presv. hiši Božji.

Potem sem iskal prenočišča, kakor sv. Jožef v Betlehemu; še le pozno v noč sem ga dobil, toda bolj priprosto in revno, kot je bila betlehemska štalica. — Bili so čveteri kolci v zemljo zapičeni, na verhu nekaj zvezanih palic, pokrito s terstjem, stene pa iz zraka, pod tem krovom na koruznici sva prenočila. Hvala Bogu!

20. sept. Vstala zarano in ob zori došla v mesto Kortono, ki precej visoko stoji na gori. Nekaka oljska gora bil je ves homec z oljkami obraščen; razgled je veličasten po dolini, podobni raju. Od tod se zagleda začetek perudžiskega jezera. Mnogo let sem želel v to mesto dojtí, zbog velike svetnice in spokornice sv. Margarete Kortonske. — Že šesti pot sem v Italiji; pa ni bilo prilike, kakor sedaj. Nova čudo-lepa cerkev v bizantinskem slogu, zidana iz samega klesanega kamenja, poleg nje samostan čč. oo. frančiškánov, stoji visoko nad mestom, verh gore na samem. Cerkev ima tri lepé ladije; v tej obliki nisem nikjer vidil tako krasne, častite, prijetne in veličastne cerkve, — težko bo ji kje verstnico najti. Stene so čudovito lepo in umetno marmorirane, oboki sinji, višnjevi, z zlatimi zvezdami; vmes velike zvezde, v njihovi sredini pa krasne slike svetnikov Božjih na zlatem dnu. Vse tri ladije imajo prezbiterijske visoko nad cerkvena tla vzdignjene; ide se v nje po marmornih stopnicah; nad srednjo, glavno prezbiterijsko je velika in velekrasna kupola; nad stranskima svetiščema, kakor tudi nad redovnim korom za vel. oltarjem so lepe pol-kupole. Umetni in dragoceni marmorni glavni oltar stoji v sredini prezbiterijske, ravno pod vel. kupolo, na njem je grob sv. Margarete Kortonske, toliko vzvišen od oltarne mize, da mašnik ravnoč v njega zrè. Njeno telo je nestrohnjeno, ravno takovo, kakor je bilo takrat, ko je zveličano v Gospodu zaspala,

vedno je sveže in gibčno. Vidi se le 22. svečana in v nedeljo po dnevu, ko je bila svetnicam prišteta. Ključ od groba ima mestno starešinstvo, magistrat; kedor bi jo hotel viditi drugi čas, mora tam prositi, imeti časa in nekaj nadležnosti. Je pa za oltarjem, v koru redovnem, prava alikana fotografija njenega sv. trupla, v grobu ležečega. V koncu prezbiterijske nad redovnim korom so krasne orglje, na njih velelepa slika sv. spokornice poveličane.

Izpod velike kupole visi nad glavnim oltarjem in grobom. dragoceni, bogato z zlatom okrašen, beli baldahin, nébes, kroni podoben; pod njim je umetna velelepa podoba presv. Jezusovega Serca, z zlatimi žarki obdanega. Okolo oltarja je mnogo zlatih in srebernih darov, spomini čudežev in tu prejetih milosti in dobrót na priprošnje sv. Margarete Kortonske, velike spokornice iz III. reda sv. Frančiška serafinskega. Bil sem redoma pri trijéh ss. mašah. Opravil sem 7 spokornih psalmov in molitve v slavo Bogu trojno-jedinemu, njegoví večni ljubezni in neskončni milosti. Sercu dobrega pastirja Jezusa križanega v slavo, in čast blaženi Devici Mariji, Materi milosti Božje in pribežališča grešnikov; v zahvalo za vse milosti, dobrote in darove podeljene sv. Margariti Kortonski, po nji pa mnogim vernim kristijanom v dušno in telesno pomoč; mnogoverstnim grešnikom in grešnicam pa milost spreobrnjenja, spokornjenja in zveličanja. Mnogo lét imam to veliko spokornico še posebno pri sercu, ter jo vsako sredo v tednu med družimi svetimi spokorniki še posebno častim, to ljubijočo služabnico Jezusa in Marije, to spokorno in sv. sestro III. reda sv. očeta Frančiška. Nimam besedi, ne zmožnosti, da bi hvaležnost svojo izrazil za milost, katero mi je dobri Pastir dodelil, da sem dospel na sveti kraj: spokornega, svetega, čednostnega, vojskujočega in čudovitega življenja; posvečenja, smerti in počivališča nestrohnjenega telesa, te velike spokornice in svetnice, da tu pri nji in z njo molim, hvalim, ljubim in iskreno jočem. — O, tu je svet in milosten kraj, — dušo prešinja serčna, globoka žalost iz ljubezni proti razžaljeni večni Ljubezni, ki je Bog, križana Ljubezen. Tu dušo in serce prevzame poseben gnjus do greha in vse posvetne — mesene nečimernosti. — Tu se vuemajo želje po spokornosti, zatajevanju, nasledovanju Kristusa v 33letnem življenju na zemlji. — Tu se vžiga iskrena ljubezen in upanje do dobrega Pastirja Jezusa. Tu se vzbudi osobita želja, da bi se nesrečni grešniki vsi spreobrnili, popoljšali in spokorili.

Tu počiva v veliki cerkveni slavi čudovito, nestrohnjeno truplo velike in svete spokornice in pričuje: koliko stori prava in resnična pokora, goreča ljubezen do Boga in bližnjega! Tu občuti človek, kako Bog pravo spokorno čednostno, ubožno in dobrodjelno življenje ceni vže na zemlji, — koliko pa še le v nebesih! Predragi! še ponovim: o, tu se dá moliti, misliti, zdihovati, kesati za grehe iz ljubezni do Boga, do Jezusa križanega. — Tu zamore se delati terdni sklep: greha in grešne priložnosti se skerbno ogibati, kraje greha zapustiti, spokornopobožno živeti, zatajevati se in križ zadeti, ter ga za Kristusom nositi; serčno se vojskovati zoper napade in skušnjave svetá, mesa in satana, terpljenje Gospodovo in čvetero poslednje reči premišljevati. Iskreno ljubiti Jezusa, pastirja dobrega, in Njegovo brezmadežno, deviško in milostno Mater Marijo, ter se velikega in krepkega pomočka sv. Cerkve, 3. reda sv. očeta Frančiška zvesto deržati in po njegovem vodilu živeti.

O, grešniki in grešnice, kteri bi se radi popoljšali, pa vas grešne vezí in navade že vkljenjene deržé; radi bi — pa ne morete, ker ste réve po grebu oslabeledi, milost Božjo zgubili, grešnega in hudega pa se navadili! Svetujem vam: častite, kličite v pomoč, priporočajte se

sveti Marjeti Kortonski, vsaki dan prav iskreno prosite jo, da naj ona pri Jezusu in Mariji vam sprosi milost in pomoč resničnega spreobrnjenja in poboljšanja, zmago v skušnjavah, stanovitno, spokorno in čednostno življenje do konca. Pomagano vam bode!

(Dalje na sl.)

Za zljajšanje pazljivosti pri molitvi „brevirja.“

Duhovska družba z imenom „Associatio perseverantiae sacerdotalis“ na Dunaju je kot pridavek k svojemu listu „Correspondenz“ 5. avg. letos pridjala listič z naslednjimi posebnimi nameni za brevir vsak dan skoz teden:

INTENTIONES

pro
RECITATIONE BREVIARII
in usum

Sodalium „Associationis perseverantiae sacerdotalis.“

DOMINICA. In honorem SS. Cordis Jesu, — in honorem omnium Sanctorum, quorum memoria hac die in Martyrologio recolitur, — pro devotione erga SS. Cor Jesu in nobis aliisque inflammanda, — pro universa Ecclesia, ex Corde Jesu formata, singulariter pro dioecesi propria.

FERIA II. In honorem purissimi Cordis Mariae, — in honorem omnium Sanctorum, quorum pie meminit hac die Martyrologium, — pro devotione erga purissimum Cor B. M. V. in nobis aliisque accendenda, — pro Papa, episcopis omnique clero, in persona s. Joannis a Christo in cruce matri suae singulariter commendatis.

FERIA III. In honorem SS. Angelorum, — in honorem omnium Sanctorum, qui hac die in Martyrologio sunt consignati, — pro Angelorum custodia in vita et morte, — pro zelo honoris divini et salutis animarum ad exemplar Angelorum, — pro dignis altaris Ministris, qui Angelis comparantur.

FERIA IV. In honorem s. Joseph, Patroni Associationis, — in honorem omnium Sanctorum, quos hac die Martyrologium proponit colendos, — pro dono finalis perseverantiae et bonae mortis, pro omnibus sodalibus defunctis, — pro parvulis educandis, — pro omnibus curae nostrae commissis, pro parentibus, consanguineis, domesticis.

FERIA V. In honorem s. Joannis Apostoli, Patroni Associationis, — in honorem omnium Sanctorum, quos hac die Martyrologium commemorat, — pro gratia castitatis et charitatis, — pro singulari devotione erga ss. Sacramentum, — pro justis et pro innocentibus in periculo peccandi constitutis.

FERIA VI. In honorem s. Francisci Salesii, Patroni Associationis, — in honorem omnium Sanctorum, quorum venerationem hac die Martyrologium assignat, — pro gratia humilitatis, mansuetudinis, charitatis affabilis erga proximum — pro conversione peccatorum, haereticorum, schismaticorum, infidelium.

SABBATO. In honorem s. Joannis Nepomuc. Patroni Associationis, — in honorem omnium Sanctorum, qui hac die in Martyrologio celebrantur, — pro custodia linguae, pro salutari adulterum et parvulorum institutione, — pro fructuosa Sacramenti Poenitentiae administratione.

Razgled po svetu.

Dunaj. (*Naprej, naprej z delom za katoliško šolo!*) Predlogi za „katoliško šolo“ imajo jeseni priti v obravnavo v državnem zboru. To vprašanje pa med tem ne sme dremati ali celo spati. Predlogi za katoliško šolo in znani velikanski podpisi v ta namen so vprašanje na dan spravili, nasprotniki pa ga iščejo zadušiti. Sej — pravi eden dunajskih listov — ne mine noben volilni shod, v katerem bi se ne zaganjali zoper katoliško šolsko postavo, ali pa da bi levičarji ne žugali z izstopom iz državnega zbora, ako bi se imela spolniti iskrena želja poštenih katoličanov oziroma na šolo. Toda to žuganje naj nikogar ne straši, naj le gredó, morebiti bolji namesto njih pridejo; katoličani pa naj si na vso moč prizadevajo, da se doželjeni namen doseže.

Ne le versko šolo, ampak verlo versko učiteljstvo dobiti, to mora biti naše prizadevanje. Zato si je pridna dunajska šolska družba postavila namen, da hoče vstanoviti katoliško učiteljsko sementišče na Dunaju. Ta misel je vse hvale vredna in naj bi jo pomagali zveršiti vsi katoličani. Tudi na Predarlskem se je sošel odbor katoliških móž, kateri hočejo 40letnico presvitlega cesarja s tem obhajati, da na Predarlskem vstanové katoliško učiteljsko napravo.

Taka prizadevanja, pravi „Vereinsblatt,“ so pa tudi tolažljiva, ako se ozremo na marsiktere žalostne dogodbe, kakor je n. pr. ta, da so profesorji na visokih šolah za „Rektormagnifikus-a“ zvolili k anglikanstvu prestopivšega juda, akoravno universa po vstanovljenji ima biti katoliška.

Žalostno znamenje, pravi dalje, je tudi to, da se je razposlala šolam bogoskrunska slovesnica (Festschrift) o Mariji Tereziji, katero delo je prišlo iz judovske „oficine“ in robato napada spoved in jezuite. Potrebno je tedaj, da se budí katoliška zavednost, kar bi bilo tudi hasnovito za avstrijske koristi ob Balkanu. Tehtna je namreč beseda nekega čverstega zvedenca v jutrovih zadevah, ki je rekel, da vsak katoliški misijonar tam je predborilec za avstrijsko kulturno poslanje na Jutrovem. S poganjanjem za katoliško šolo tedaj služimo Bogú, sami sebi in bližnjemu, pa Avstriji.

Belgija. Liberaluhi so bili in so divjaki. To kažejo tudi v Belgiji; tam ostudno rogovilijo in si iščejo s srovostjo pomagati, ker so pri volitvah gerdo propadli.

Francoska griževa republika je kakor ladija brez kermila na globokem morji. Boulanger, ki hlepí po samooblasti, je dobil nektere po glavi, pa republika iz „framasonske milosti“ si s tem ni opomogla, pokopala bo sama sebe in monarhiji dala prostor. Dasiravno pa možje na kermilu imajo dosti opraviti s svojimi lastnimi zadevami, z revnim finančnim gospodarstvom in z gospodujočo „korupcijo,“ vender ne morejo živeti brez napadov na katoliško Cerkev, brez spraznovanja samostanov, terganja bolnišnic iz redovnih rók; saj sem ter tje si iščejo svoje lastno bolno in zagrizeno serce s tem ohladiti, da duhovstvu napravljajo pritežnosti v njegovem poklicu.

Vladna národna prenapetost. Ruska vlada, kakor pišejo, je do poljskih škofov poslala okrožnico, v kateri se zahteva od poljskega duhovstva, da se prisege morajo sprejemati v ruskem in nikoli ne v poljskem jeziku. Sv. oče Leon XIII, kakor pišejo, so priljuden pa vender določen ugovor poslali ruski vladi zoper to naredbo. — Čuden je svet in njegove napihnjene strasti! Ali vlada s tacimi tirjatvami ne dela sama sebi nasproti?

Washington. V tem mestu je bil pred nekaterimi tedni vložen temeljni kamen za ondotno katoliško univerzo. Pričujoč je bil predsednik severnih držav Cleveland z vsemi ministri, kardinal Gibbons in še 5 nadškofov in 21 škofov. Vsa stavba bo imela 7 poslopji in bode 265 čevljev dolga; kapela bo na zvišenem notranjem kraju. Stavba bode v rimskem zlogu, in utegne se doveršiti v 3 letih. Pervi dar za univerzo je poklonila gospodičina Marija Gwendolen Caldwell, darovala je 300 000 dolarjev. Dobrotnici je bila po slovesnostnem govoru škofa Spalding-a izročena svetinja iz čistega zlata, poslana od sv. Očeta Leona XIII.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec kimovec (september.)

a) Glavni namen:

Skušani.

(Spis, v ta namen poterjen in blagoslovljen od papeža, prihodnjič.)

b) Posebni nameni:

1. *S. Egidij.* Ta in vsaki dan v mesecu vse nanzanjene, pa še ne zaznamovane ali nenadne zadeve. Koroška. Nekaj kupčevalcev.

2. *Angeljska nedelja. S. Štefan.* Ogerska. Glavno zborovanje nemških katoličanov. Otroci. Neka družina.

3. *S. Ida vdova.* Poboljšanje življenja s pomočjo duhovnih vaj. Da bi se neka Marijina cerkev ne izročila nekatoličanom.

4. *S. Rozalija.* Da bi se obhajali ljudski misijoni, posebno po freiburški nadškofiji. Obvarovanje pred nalezljivimi boleznimi. Nek razposajen sin.

5. *S. Lovrenc Just.* Kardinali in škofje. Zelo nujen nakup za zidanje neke cerkve Serca Jezusovega potrebne zemlje v revni župniji, in še druge nekatere enake zadeve.

6. *S. Magen.* Bavarska, posebno neka okrajina. Ohranjenje pravic katoliške Cerkve po krajinah mešanega veroizpovedanja. Bolan na očeh.

7. *S. Regina.* Pokora za bogokletstva. Prospéh taki pokori potrebnih del in bratovščin.

8. *Mali Šmaren.* Zborovanje severo-čeških katoličanov. Nadškofija Monakovsko-Brežinska. Prospéh duhovnim vzgojevališčem in učiliščem.

(Dalje na sl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Mati priporoča svojega razberzdanega sina, dijaka viših sol, da bi mu Bog na prošnjo Naše ljube Gospé spreobrnjenje dodelil, ter ga na pravo pot pripeljal. V ta namen milo prosi vse brate in sestre bratovščine N. lj. G. presv. Serca, naj bi molili z njo vred, da bi jo Bog utolažil v prebitki žalosti. Uslišana bode se očitno v „Danici“ zahvalila. — Bolna oseba je prav

iskreno priporočena za ljubo zdravje. — Stanovitnost pobožnih in spreobrnjenje grešnikov po misijonu. — Žena priporoča v glavi bolnega moža za pomoč.

Zahvale.

V naših krajih se navadno cerkveno žegnanje, ali kakor tukaj pravimo, opasilo, skrini z godbo in plesom. Ljudje so tako razvajeni, da večji del nimajo za greh, če tudi s plesom in razsajanjem svetemu času učeš delajo še pozno v noč v mešanih družčinah sbajajoči itd. Še priletni ljudje te napake zagovarjajo: „sej smo tudi mi tako delali.“ — Ali vas ni sram greh zagovarjati, troblene pokveke! Če ste vi Kristusa križali, ali ga morajo tudi vaši otroci? (Vr.) — Sej je vendar neki mož rekel, da na plesu pleše vseh 7 uaglavnih grehov. Ker smo vlani imeli sv. misijon, je večina občinskih mož sklenila: ne imeti plesa. Zato ni hotel dati verli župan dovoljenja za ples. Ker pa so neukroteni mladenči le hotli imeti po stari trapasti navadi ples, obrnili so se do višje oblasti. Mi pa smo opravljali 9dnevnicu in namenili zahvalo naznaniti po Danici, ako jim bo privoljenje odbito, kar se je res zgodilo. Torej serčna zahvala presv. Sercu Jezusovemu, N. lj. Gospéj, sv. Antonu Paž., da tudi od višje oblasti niso dobili dovoljenja za ples, ter smo praznovali žegnanje veselo in mirno.

Listek za raznoterosti.

Katoliška družba ima prihodnji torek (4. sept.) sv. mašo na Rožniku ob polšestih.

Vodstvu bratovščine Lurške Matere Božje došle so naročene svetinjice bratovske. Na eni strani je podoba Lurške M. B., na drugi pa rožnovenske Kraljice s slovenskim napisom. Navadne so po 3 kr., sreberne po 50 kr. Tudi višnje škapulir dobí se v zakristiji pri sv. Jakobu. To pojasnilo opravevalcem. —

Zahvala. O demantni sv. maši moji čestitali so mi p. n. gg. predragi prijatelji in znanci v tolikem številu, da mi v visoki starosti skoro ni mogoče vsakemu posebej se zahvaljevati. Zato zahvaljujem se jim tem potom najpriserčneje iskreno želeč, da mili Bog vsakega blagoslovlja v vsestranski, zlasti pa v večni blagor.

Planina, 28. avgusta 1888.

Jožef Nakus,
knšk. d. svetnik.

Samomeri. Število norcev in samomorov se množi, — poslednji čas celo pri nekaterih deklinah! Varite se pregrešnega znanja: to mnogim pamet zmeša, pogubljenje nakoplje.

† Iz Tersta naznanja telegram 25. t. m., da je ondi v Gospodu zaspal preč. g. kanonik Mih. Debelak, ki smo prav malo dni poprej še v Ljubljani z njim govorili. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Fr. L. 2 gld. — Čast. g. župnik L. Gerjol 2 gld. — Čast. gosp. kaplan L. Dobnikar 3 gld. — Č. g. duh. pastir Fr. Tavčar 2 gld.

Za sv. Očeta: Fr. L. 2 gld. — Iz Zavrata farni vrad 1 gld. 54 kr.

Za sv. Detinstvo: Fr. L. 2 gld.

Za sirotišnico v Kočevji: Fr. L. 2 gld. — Čast. g. župnik Greg. Jakelj 2 gld.

Za afrikanski misijon: Fr. L. 2 gld. — Dev. Uršula Škedelj 1 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Iz Virmaž 5 gld. 20 kr.